

INFORMES, CERTIFICATS I PERITATGES MÈDICS

NORMA 26

“El metge no pot exercir funcions de metge forense ni d'instructor d'expedients administratius, ni emetre informes, dictàmens o

de naturalesa pericial amb s processos assistencials als participi o hagi participat etge”.

NORMA 35

“Quan el metge actuï com a pèrit, inspector o similar és quan més acuradament ha de fer saber al pacient, abans d'actuar, la seva condició. Un cop finida la seva tasca, ha de comunicar-li prioritàriament el contingut de l'informe, sempre que no existeixi un factor perjudicial (...)”

NORMA 36

“El metge ha de tenir present, quan redacta un informe o un certificat mèdic, o quan emet un peritatge, que el seu contingut pot tenir conseqüències legals per al malalt, per a ell mateix o per a terceres persones. S'ha d'abstenir, per tant, de fer afirmacions que no hagi comprovat (...)”

El pèrit judicial o forense

El pèrit judicial o pèrit forense és un professional dotat de coneixements especialitzats i reconeguts, a través d'estudis superiors, que subministra informació, o bé opinió fonamentada, als tribunals de justícia sobre els punts de litigi que són matèria del seu dictamen.

- Se li pressuposa **objectivitat, imparcialitat i independència**.
- Està subjecte a **raonament científic**.
- Té l'obligació de dir la **veritat**.

El metge assistencial no pot actuar com a pèrit...

- Ha de mantenir el **vincle metge-pacient**.
- La **confiança** del pacient és l'element fonamental de la relació metge-pacient.
- La declaració davant d'un tribunal com a pèrit pot **condicionar** a *posteriori* el procés assistencial.

NORMA 26

“El metge no pot exercir funcions de metge forense ni d'instructor d'expedients administratius, ni emetre informes, dictàmens o opinions de naturalesa pericial amb relació als processos assistencials en els quals participi o hagi participat com a metge”.

La citació com a testimoni-pèrit

- Aquesta figura s'aplica, sobretot, en l'**àmbit del Dret Civil**.
- Aprofita l'**expertesa** del facultatiu assistencial perquè actui com a pèrit.
- Cal tenir en compte que aquesta situació podria suposar un **biaix i manca d'objectivitat** en les declaracions del facultatiu, ja que la **relació de confiança amb el pacient** podria interferir en la valoració pericial.
- Qualsevol metge, per la seva condició, té el **deure i l'obligació de col·laborar** amb l'Administració de Justícia.
- Aquesta col·laboració també **forma part de l'acte mèdic**.

NORMA 35

“Quan el metge actui com a pèrit, inspector o similar és quan més acuradament ha de fer saber al pacient, abans d’actuar, la seva condició. Un cop finalada la seva tasca, ha de comunicar-li prioritàriament el contingut de l’informe, sempre que no existeixi un factor perjudicial per a la seva salut que aconsellés no fer-ho. Mai no ha de fer judicis o comentaris despectius sobre el diagnòstic, el tractament o el pronòstic establerts amb anterioritat per altres col·legues. Ha d’entendre’s directament amb el metge que té cura del pacient o, si fos el cas, amb el Col·legi de Metges.”

Per què s’ha d’informar el pacient de la condició de pèrit?

- És un dret del pacient.
- Ha de poder decidir no col·laborar.
- N’ha de conèixer les conseqüències.

Com ha de ser un informe pericial

- Ha de ser **tècnic, objectiu i respectuós**.
- És una opinió subjecta a **raonament científic**.
- Ha d’**evitar entrar en confrontació** amb altres pèrits i/o facultatius assistencials.
- Ha d’**evitar els comentaris despectius**.

NORMA 36

“El metge ha de tenir present, quan redacta un informe o un certificat mèdic, o quan emet un peritatge, que el seu contingut pot tenir conseqüències legals per al malalt, per a ell mateix o per a terceres persones. S’ha d’abstenir, per tant, de fer afirmacions que no hagi comprovat personalment a partir de dades i proves concloents relacionades amb la persona a què es refereix. En cas de peritatge, ha de ser objectiu i ha de fer constar en el seu informe allò que pugui tant beneficiar com perjudicar qualsevol de les parts en el litigi”.

Certificació de la defunció

- La **certificació de la defunció** és un acte mèdic en el qual el professional ha de posar el mateix **esforç i dedicació** que en la resta d’informes.
- Clínicament i èticament, es pot signar un certificat amb **criteris de presumpció** si hi ha **compatibilitat** entre la informació sobre les **circumstàncies de la mort** i la **patobiografia** del pacient. No és acceptable negar-se a signar-lo sense cap base fonamentada.
- Aquest certificat és indispensable per inscriure la defunció al Registre Civil.

Certificats més habituals

- Certificat mèdic ordinari.
- Certificat mèdic de defunció.

Emissió d’informes o certificats mèdics

- L’emissió d’un informe o certificat mèdic és un **dret del pacient** (Llei General de Sanitat, Llei 41/02, Llei 21/2000 de 14 de novembre, Llei 16/2010 de 3 de juny).
- Ho pot fer **qualsevol metge en exercici** professional (no cal una especialitat en concret).
- Qualsevol tipus de certificat mèdic té la consideració de **document públic**.
- Emetre un certificat mèdic, quan és necessari, és un **imperatiu legal i forma part de l’acte mèdic**, el qual sempre s’ha de regir per criteris de normopraxi.
- Allò que es fa constar en un certificat ha de ser **sempre cert**, en cas contrari, es pot cometre un **delicte de falsedat documental**.
- Per a l’administració de Justícia, allò que un metge escriu en un certificat és **inqüestionable**.
- Donat que en l’emissió d’un certificat mèdic cal identificar el pacient i fer constar diagnòstics, és tracta d’una de les excepcions previstes al Codi de Deontologia pel que fa a la revelació del secret professional (norma 43).